

Ένα χαρακτηριστικό στη ζωή των μαρτύρων.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Ας πω ακόμη μια φορά, μου κάνει εντύπωση και υποθέτω κάνει εντύπωση και σ' εσάς ότι, ενώ αυτοί οι άγιοι (*) – ο μάρτυς Αγαθόνικος και οι συν αυτώ – είναι οι αγαπημένοι δούλοι του Θεού, και η Χάρη είναι μαζί τους και ο Θεός είναι επάνω τους και τους παρακολουθεί, τους περιβάλλει με την αγάπη του, τους προστατεύει και προνοεί γι' αυτούς, όμως από το άλλο μέρος οι άνθρωποι τους μεταχειρίζονται έτσι, σαν να είναι εγκαταλελειμμένοι στα χέρια τους.

Ο ίδιος ο Χριστός, καίτοι ήταν ο Υιός του Θεού, καίτοι ο ίδιος ήταν ο Θεός, εγκαταλείφθηκε έρημος στα χέρια των δημίων, στα χέρια των σταυρωτών, στα χέρια των στρατιωτών, σαν να μην είχε κανέναν να τον φροντίσει και να τον προστατεύσει.

Αυτό το βλέπουμε και στους αγίους και κυρίως στους μάρτυρες. Και κάνει εντύπωση ότι δεν εκπλήσσονται οι άγιοι και καθόλου δεν επηρεάζονται απ' αυτό. Καθόλου. Ενώ θα μπορούσαν να περιμένουν και να ελπίζουν ότι ο

Θεός θα επέμβη και θα τους προστατεύσει και θα τους γλιτώσει από τα χέρια τους.

Με ένα νεύμα ο Θεός μπορούσε να απομακρύνει τους δημίους από κοντά τους. Και όμως. Είναι στα χέρια των δημίων τελείως αδύναμοι και τελείως σαν να μην τους προστατεύει κανένας.

Και το σπουδαίο είναι ότι δεν σκανδαλίζονται από αυτό οι άγιοι. Αυτοί κάνουν τη δουλειά τους. Αφήνονται στα χέρια των δημίων να τους κάνουν ό,τι θέλουν, αλλά από το άλλο μέρος είναι αφημένοι στα χέρια του Θεού και στη Χάρη του Θεού. Έτσι, και μπορούν ν' αφήνονται άνετα στα χέρια των δημίων και είναι γεμάτοι από τη Χάρη και τη δόξα του Θεού.

Αυτό μπορούμε να το εφαρμόσουμε και σ' εμάς. Δηλαδή πολλές φορές ο Θεός μπορεί να μας αφήσει – θα έλεγε κανείς, από μια πλευρά συνεχώς το κάνει αυτό – πρώτα στη διάθεση των δικών μας αρνητικών καταστάσεων να μας παιδεύσουν, να μας τυραννήσουν, να μας στριμώξουν, να μας πιέσουν, να μας ζορίσουν, να μας φαρμακώσουν, να μας πικράνουν, να μας εξουθενώσουν, να μας κάνουν να νιώσουμε ότι κινδυνεύουμε. Μας αφήνει έτσι, σαν να είμαστε απροστάτευτοι και σαν να μην υπάρχει η πρόνοια του Θεού για μας.

Άλλες φορές αυτός ο Θεός που μας αγαπά, αυτός ο Θεός που μας προστατεύει, μας αφήνει στις συκοφαντίες, στις αδικίες, στις οποιεσδήποτε δυσκολίες που μας δημιουργούν οι γύρω μας – κοντινοί και μακρινοί – οι εχθροί μας. Αυτό γίνεται. Θέλουμε δεν θέλουμε, το κάνει αυτό ο Θεός.

Το θέμα είναι πόσο εμείς εμφορούμεθα από το πνεύμα των μαρτύρων και από το πνεύμα των οσίων και δεν σκανδαλιζόμαστε απ' όλα αυτά, αλλά από το ένα μέρος τα αντιμετωπίζουμε σαν να μη συμβαίνει τίποτε, και από το άλλο μέρος, σαν να τα περιμένουμε όλα αυτά, σαν να μας είναι γνωστό ότι θα είναι έτσι και σαν από μια πλευρά να χαιρόμαστε, που μας αξιώνει ο Θεός να παιδευόμαστε.

Καθόλου δεν πρέπει να σκανδαλιζόμαστε και καθόλου δεν πρέπει να απορούμε γιατί συμβαίνουν αυτά ή να τα χάνουμε και να πνιγόμαστε μέσα σ' όλα αυτά και να νομίζουμε ότι να, ο Θεός μας εγκατέλειψε. Καθόλου δεν είναι έτσι. Ο Θεός είναι πάντοτε μαζί μας. Εμείς είμαστε που τα παίρνουμε λάθος και τελικά νιώθουμε ότι μας εγκαταλείπει ο Θεός.

(* Προηγήθηκε η ανάγνωση από τον Συναξαριστή του βίου του αγίου μάρτυρος Αγαθονίκου και των συν αυτώ Ζωτικού, Ζήνωνος, Θεοπρεπίου, Ακινδύνου και Σεβηριανού (22 Αυγούστου).

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 370.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>